

РЕШЕНИЕ

№ 373

гр. Пловдив, 06.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XVI СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Росица Т. Кюртова

при участието на секретаря Милена Анг. Левашка Августинова като разгледа докладваното от Росица Т. Кюртова Търговско дело № 20225300900685 по описа за 2022 година

Предявен е иск с правно основание чл.422 ГПК във връзка с чл.505, ал.1 ТЗ и чл.537 ТЗ.

Ищецът „СЪНИ ХОЛИДЕЙС“ЕООД, ЕИК 115843388, седалище и адрес на управление гр.Пловдив, ул.“Череша“ №2, представлявано от Г.И.И., чрез пълномощник адв.М. Ш., твърди, че със запис на заповед от 12.07.2021 г. издателят Уелпро Холдинг Лимитид – търговско дружество, учредено съгласно правото на Маршаловите острови, безусловно и неотменимо се е задължил без протест поради неприемане и/или неплащане да заплати на предявяване на „СЪНИ ХОЛИДЕЙС“ЕООД сумата 162 000 лв. Твърди, че срокът за предявяване за плащане е до 23.08.2022 г., а мястото на плащане – **. Твърди още, че ответникът е авалист по записа на заповед и отговаря по него, както лицето, за което е поръчителствал. Записът е предявен за плащане на 22.08.2022 г., но дължимата по него сума не е платена на ищеца нито от издателя, нито от авалиста. Ищецът се е снабдил със заповед за изпълнение по чл.417 ГПК за сумата 162 000 лв., ведно със законна лихва за периода от датата на заявлението по чл.417 ГПК – 24.08.2022 г., до окончателното плащане, както и за дължимите разноски и адвокатски хонорар в заповедното производство. Тъй като е постъпило възражение от ответника против заповедта, на основание чл.422 ГПК ищецът претендира вземането да бъдат установено със сила на пресъдено нещо в отношенията между страните. Претендират се деловодни разноски.

Ответникът В. С. Г., ЕГН *****, от ** оспорва иска. Възражава, че в процесния запис на заповед липсват законовите реквизити, необходими за неговото действително авалиране – не е посочена страна като авалист и не е указано авалистът да приема условията

на запис на заповед, при които същият е издаден, както и, че гарантира изплащане на поетото задължение. Уточнява, че заедно с трето за делото лице – А. С., притежава посоченото от ищеца дружество, регистрирано на Маршаловите острови. Бил е извикан от адвокат на дружеството за подписване на фирмени документи. Не е подписал въпросният запис на заповед с ясно съзнание и съгласие. Оспорва да е налице съпътстваща сделка или договор, по които да е дължима сумата 162 000 лв. и които записът на заповед да обезпечава, поради което същият е без основание. Изтъква, че поемателят по запис на заповед е дружество, притежавано от съдружника му А. С., което впоследствие е прехвърлено на настоящия едноличен собственик на капитала, поради което записът е съставен между свързани лица. Възражава, че записът на заповед е издаден поради грешка и заблуда. Поддържа още, че отговорността на авалиста се поражда, когато издателят откаже да плати, а в конкретния случай претенцията на ищеца не е била насочена първо спрямо издателя. Възражава се и за изтекъл срок по чл.147, ал.1 ЗЗД, като ищецът не е предявил иск срещу главния длъжник в 6-месечен срок след предявяване на запис на заповед.

В допълнителна искова молба ищецът уточнява, че е налице каузално правоотношение, което процесният запис на заповед обезпечава. Твърди, че на 08.03.2018 г. и 10.05.2018 г. са сключени два договора, по които ищецът е заемодател, а заемополучател е „АРДИ ГРУП“ООД, ЕИК 200077899. Заемната сума в общ размер 162 000 лв. е предадена на заемополучателя. На 10.04.2019 г. е подписано тристранно споразумение между ищеца, заемополучателя и Уелпро Холдинг Лимитид, с което е уговорено последното дружество да встъпи в задължението за връщане на заема, като ищецът има право да насочи претенцията си, както спрямо заемополучателя, така и спрямо встъпилия в дълг, както и е уговорено последният да издаде запис на заповед с поръчител за обезпечаване на дълга. Във връзка с това е издаден процесният запис на заповед, който е авалиран от ответника. Последният е подписал споразумението като съдружник в Уелпро Холдинг Лимитид. По възражението за изтекъл срок по чл.147, ал.1 ЗЗД, ищецът изтъква, че ответникът е авалист, а не поръчител, респективно нормата не е приложима по отношение авала, съставляващ самостоятелна и неакцесорна форма на отговорност.

В отговор на допълнителната искова молба, наречен „уведомително писмо“, ответникът възражава, че не е подписал споразумението от 10.04.2019 г. като поръчител, в последното няма клауза за гарантиране на вземанията от негова страна. С подписа си ответникът не е задължил себе си, още повече, че представител на последното е управителят А. С.. Възражава процесният запис на заповед да има връзка със соченото от ищеца споразумение. Възражава още, че вземанията по двата договора за заем са погасени по давност.

В срок е постъпил и отговор на допълнителна искова молба, подаден чрез пълномощник адв.С. М.. В него се посочва, че ищецът е недобросъвестен и злоупотребява с право, поради което авалистът може да навежда възражения, свързани със съществуването на задължението по каузалното правоотношение. Поддържа се, че ищецът е недобросъвестен, тъй като знае, че вземания по цитираните от него договори за заем срещу

дружеството Уелпро Холдинг Лимитид не съществуват. Излагат се твърдения за това, че договорът за заем от 08.03.2018 г. е сключен във връзка с договор за поръчка между страните по заемите. С договора за поръчка довереникът „Арди Груп“ООД се е задължил да сключи от името и за сметка на ищцовото дружество договор за покупко-продажба на злато от Република Уганда. Сумата 128 000 лв. по договора за заем представлява цената за закупуване на златото по дадената поръчка. Твърди се, че възложеното с договора за поръчка правно действие е извършено от довереника, като договор е сключен с продавач Г.С., на когото е платена цената за златото. Изтъква се, че „Арди Груп“ООД притежава лиценз за търговия със злато, поради което между това дружество и ищеца са съществували дълготрайни отношения по закупуване на злато от името и за сметка на ищеца, който е осигурявал средствата по идентичен начин. Съответно споразумението за встъпване в дълг е недействително, тъй като не съществува дългът, в който се встъпва. Поддържат се възраженията за свързаност между дружествата по процесните договори. Поддържа се и възражението за това, че липсва изявление за задължаване на ответника като авалист по процесния запис на заповед. Възражава се по това, че в записа на заповед липсва определен падеж. Записът на заповед е недействителен и поради липса на посочено място на издаване, като се развиват подробни съображения в тази насока, поради което предумпциите по чл.536, ал.3 и ал.4 ТЗ са неприложими. Евентуално се възражава и, че вземанията по договорите за заем са погасени чрез плащане. По изложените съображения е формулирано искане за отхвърляне на иска.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

Видно от приложеното ч.гр.д.№12206 по описа за 2022 г. на РС Пловдив, II гр.с., в полза на ищеца е издадена заповед за изпълнение по чл.417 ГПК срещу ответника за исковата сума на твърдяното в исковата молба правно основание. В срока по чл.414 ГПК последният е възразил срещу заповедта. В предоставения на ищеца от съда 1-месечен срок за това е подадена настоящата искова молба.

Установява се от приложения по ч.гр.д.№12206/2022 г. на ПРС оригинален документ, че на 12.07.2021 г. в гр.Пловдив е издаден запис на заповед за сумата 162 000 лв., платима на предявяване. Със същия е поето задължение безусловно и неотменимо да се заплати горната сума на ищцовото дружество като поемател. Издател на записа на заповед е УЕЛПРО ХОЛДИНГ Лимитид – дружество, учредено съгласно законодателството на Маршалските острови със седалище в Маршалските острови, представлявано от А. В. С.. След думите „като поръчител“ записът на заповед е подписан от В. С. Г., който освен подпис е положил собственоръчно и трите си имена. Установява се, че записът на заповед е предявен на издателя на 22.08.2022 г.

Видно от приложеното по ч.гр.д.№12206/2022 г. на ПРС удостоверение за актуално състояние, акционери в дружеството УЕЛПРО ХОЛДИНГ ЛИМИТИД са А. В. С., притежател на 250 акции, и В. С. Г., притежаващ останалите 250 акции от капитала. (В този смисъл и приложения по делото договор за продажба на акции – л.76 и сл.)

Установява се, че на 08.03.2018 г. и 10.05.2018 г. са сключени два договора между ищеца „СЪНИ ХОЛИДЕЙС“ЕООД от една страна и „АРДИ ГРУП – АРКАДИЙ И Д. ДИАМАНТ ИНТЕРНАЦИОНАЛ ГРУП“ЕООД, гр.Габрово, ЕИК 200077899 (понастоящем „АРДИ ГРУП“ООД) от друга. С договорите ищецът се е задължил да даде на последното дружество заем в размер съответно 128 000 лв. и 100 000 лв., като заемополучателят следва да върне първата сума в срок до 09.04.2018 г., а втората – в срок до 10.05.2019 г. В договора за заем от 08.03.2018 г., като причина за сключването му, е отразен договор за поръчка №1 от 08.03.2018 г., сключен между „СЪНИ ХОЛИДЕЙС“ЕООД като възложител и „АРДИ ГРУП – АРКАДИЙ И Д. ДИАМАНТ ИНТЕРНАЦИОНАЛ ГРУП“ЕООД – като изпълнител.

От приложеното извлечение от банкова сметка на „СЪНИ ХОЛИДЕЙС“ЕООД се установява, че на 09.03.2018 г. същата сметка е дебитирана със сумата 128 000 лв. с основание – договор за заем от 08.03.2018 г. и получател е „АРДИ ГРУП – АРКАДИЙ И Д. ДИАМАНТ ИНТЕРНАЦИОНАЛ ГРУП“, а на 10.05.2018 г. сметката е дебитирана със сумата 34 000 лв. в полза на същото лице и основание „договор за заем“.

Установява се, че на 10.04.2019 г. е сключено споразумение между ищеца „СЪНИ ХОЛИДЕЙС“ЕООД от една страна, „АРДИ ГРУП“ООД, от друга, и „УЕЛПРО ХОЛДИНГ“ Лимитид, Маршалови острови – от трета, с което е договорено „УЕЛПРО ХОЛДИНГ“ Лимитид да встъпи в дълга на „АРДИ ГРУП“ООД по двата договора за заем, така че заемодателят да може да насочи принудителното изпълнение спрямо всеки от тях при условията на солидарна отговорност. С това споразумение „УЕЛПРО ХОЛДИНГ“ Лимитид, представлявано от съдружниците А. В. С. и В. С. Г., се е задължило да издаде запис на заповед с поръчител.

Представени са по делото писмени доказателства в превод на български език, според които на 20.03.2018 г. АРДИ ГРУП – АРКАДИЙ И Д. ДИАМАНТ ИНТЕРНАЦИОНАЛ ГРУП е упълномощило друго дружество със седалище в Уганда – GOLDEN SACKS LIMITED, което да извърши износ на 400 кг злато и 1 000 карата диаманти от името на възложителя, както и доказателства, според които от GOLDEN SACKS LIMITED е заплащало държавни данъци (такси) за износ на злато в периода от 15.03.2018 г. до 19.03.2018 г. Представени са и фактури, издадени от GOLDEN SACKS LIMITED с получател българското дружество и предмет – злато и диаманти и карго разходи, на обща стойност 202 000 щатски долара.

По делото е прието заключение на съдебно-счетоводна експертиза, според което в периода от 01.01.2018 г. до 09.08.2023 г. по сметка на ищцовото дружество няма постъпвали плащания от „АРДИ ГРУП“ООД. В счетоводството на ищеца са осчетоводени вземания по двата договора за заем в размер 128 000 лв. по договора от 08.03.2018 г. и 34 000 лв. – по договора за заем от 10.05.2018 г., общо 162 000 лв. Не е отразено връщане на предоставените заемни средства. Не са установени счетоводни записвания при ищеца, основани на договори за поръчка/комисионни договори, сключени между „СЪНИ ХОЛИДЕЙС“ЕООД и „АРДИ ГРУП“ООД. За горния период при ищеца няма отчетени приходи от продажба на стоки и услуги, в т.ч. от продажба на злато и диаманти.

Разпитани са трима свидетели. От показанията на св.А. К. не се установяват значими за предмета на спора обстоятелства. От показанията на останалите двама свидетели – А. С. и Д. З., се установява, че ответникът, като съдружник в учреденото на Маршаловите острови УЕЛПРО ХОЛДИНГ ЛИМИТИД (последното дружество – издател на процесния запис на заповед) предложил на другия съдружник в същото дружество св.С. да се занимават, чрез общото им дружество, с търговия със злато и други ценни метали от Африка. За целта на ответника са били необходими парични средства, които се договорили да бъдат осигурени от дружеството на св.С. по онова време - „СЪНИ ХОЛИДЕЙС“ЕООД. Парите е следвало да бъдат предоставени чрез заем, подлежащ на връщане в рамките на месец от предаването им. Покупката на злато ответникът планирал да се осъществи чрез „АРДИ ГРУП“ООД, което разполагало с лиценз за търговия с благородни метали. Записът на заповед бил подписан от ответника като авалист с цел същият да гарантира, че ако замислената сделка със злато не се осъществи, той ще върне парите на „СЪНИ ХОЛИДЕЙС“ЕООД. Заетите средства са дадени на „АРДИ ГРУП“ООД, за да заплати златото на продавача от **. Договорът за покупка на злато е сключен между продавача от ** и „АРДИ ГРУП“ООД – като лицензиран купувач. Златото е щяло да се закупува, за да се продава на борсата отново от „АРДИ ГРУП“ООД. Св.З. – представляващ последното дружество, бил осведомен от ответника, че той има партньор, от който ще осигури средствата за закупуване на златото, като взаимоотношенията му с този партньор – А. С., били нещо отделно. Златото било закупено от св.З., но впоследствие – взето от „псевдополицаи“ на път за летището в **, поради което до понататъшни действия с него не се е стигнало. Полученото от „СЪНИ ХОЛИДЕЙС“ЕООД финансиране е било необходимо за заплащане на експортните такси на златото в полза на африканската държава. Тези такси са били заплатени.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Установителният иск по реда на чл.422 ГПК е допустим, тъй като е предявен в срок, в резултат от своевременно депозирано възражение от длъжника в заповедно производство, имащо за предмет същите вземания.

По същество на исковете, съдът намира следното:

Съгласно т.17 от ТР №4/18.06.2014 г. на ВКС, ОСГТК, предмет на делото при предявен установителен иск по реда на чл.422, ал.1 ГПК в хипотезата на издадена заповед за изпълнение по чл.417, т.9 ГПК е съществуването на вземане, основано на записа на заповед. При въведени от страните твърдения или възражения, основани на конкретно каузално правоотношение, по повод или във връзка с което е издаден записът на заповед, на изследване подлежи и каузалното правоотношение. Всяка от страните следва да докаже фактите, на които са основани твърденията и възраженията ѝ и които са обуславящи за претендираното, съответно отричаното право – за съществуването, респективно несъществуването на вземане по записа на заповед и свързаното с него каузално правоотношение.

Особеното в настоящия случай е, че спрямо ответника се търси отговорност по

процесния запис на заповед не като издател на същия, а като поръчител (авалист). Относно менителничното поръчителство е формирана трайно установена съдебна практика, основана на разпоредбите на чл.465, чл.485, ал.2 и чл.289 ТЗ във връзка с чл.8 и чл.63, ал.1 ЗЗД. Авалът е едностранна, абстрактна и формална сделка, по силата на която авалистът поема да отговаря солидарно с издателя, спрямо поемателя, за заплащане вземането по ефекта. Менителничното поръчителство има самостоятелен, неакцесорен характер, за разлика от поръчителството в гражданското право, уредено в чл.138 и сл. ЗЗД. Менителничният поръчител не може да противопостави на приносителя на ефекта възраженията, които би могъл да му противопостави издателя – както абсолютните възражения за недействителност на ефекта (с изключение възражението за недостатък във формата му), така и личните (относителни) възражения на издателя, произтичащи от каузалното правоотношение. Този извод следва от чл.485, ал.2 ТЗ, според която разпоредба задължението на поръчителя е действително и когато задължението, за което е дадено, е недействително, поради каквато и да било причина, освен поради недостатък във формата. Възражения, основани на несъществуване на задължението по каузалното правоотношение биха били допустими от страна на авалиста, когато същият е и страна по каузалното правоотношение, както и в хипотезата на недобросъвестност при придобиването на ефекта и злоупотреба с право. (В този смисъл решение №17/21.04.2011 г. по т.д.№ 213/2010 г.; решение по т.д.№988/2009 г.; решение по т.д. № 1091/2010 г.; решение по т.д.№1027/2013 г.; решение по т.д.№984/2012 г., всички на II т.о. на ВКС, както и решение №103/04.08.2016 г. по т.д.№ 1588/2015 г. на ВКС, I т.о.). Недобросъвестност или злоупотреба с право практиката възприема, че е налице при знание на приносителя за наличието на лични (относителни) възражения на длъжника по каузалното правоотношение, обезпечено с менителничния ефект, по което издателят е кредитор (така решение по т.д.№984/2012 г. на II т.о. на ВКС, решение по т.д.№148/2011 г. на I т.о. на ВКС, решение по т.д.№383/2012 г. на II т.о. на ВКС и др.).

В аспекта на горното и в аспекта на въведените от ответната страна възражения, ответникът като авалист може да прави възражения за нищожност на авала. Възражения за нищожност на записа на заповед, освен поради недостатък във формата, както и т.нар.относителни възражения на издателя – длъжник по каузалното правоотношение, авалистът може да направи в две хипотези – ако е страна по каузалното правоотношение или ако не е страна, но приносителят е недобросъвестен и/или злоупотребява с право, търсейки неговата отговорност.

На първо място следва да бъдат разгледани възраженията за нищожност на авала. Формата на авала е уредена в чл.484 ТЗ, според който поръчителството се дава върху менителницата (записа на заповед), изразява се с думите „като поръчител“ или с друг равнозначен израз и трябва да се подпише от поръчителя. Върху лицевата страна на процесния запис на заповед, след подписа на издателя, фигурират ясно думите „като поръчител“, поставен е знак двуточие и са визирани трите имена и ЕГН на ответника, постоянният му адрес, същият е положил собственоръчно подпис след думите „Подпис на поръчителя:“, като е изписал собственоръчно и трите си имена. При така описаното съдът

намира, че формата на авала е спазена и тези възражения са неоснователни.

По отношение възраженията във връзка с формата на запис на заповед – същите са допустими при всички положения да се правят и от поръчителя, поради което няма пречка да бъдат разгледани. Във връзка с формата на ефекта ответникът възражава, че липсва определен падеж, както и, че липсва посочено място на издаване. Падежът на запис на заповед е задължителен елемент от съдържанието му – чл.537, т.3 ТЗ, като същият може да бъде уговорен във различни форми, визирани в чл.486 ТЗ – на предявяване; на определен срок след предявяването; на определен срок след издаването; на определен ден. Конкретният запис на заповед съдържа падеж, посочен ясно, и той е „на предявяване“. Отделен срок за плащане не е предвиден, както възражава ответникът, предвиден е срок за предявяване за плащане, за което няма никаква пречка. Падежът и срокът за предявяване за плащане са посочени в различни редове, поради което не съществува съмнение относно горното, ето защо това възражение е неоснователно. Относно липсата на място на издаване – в запис на заповед от 12.07.2021 г., като място на издаване е посочено единствено населено място – гр.Пловдив. Това, според съда, не е порок във формата, водещ до нищожност на ефекта, тъй като чл.536, ал.3 ТЗ приравнява мястото на издаване на мястото на плащане и обратното, а място на плащане в процесния запис на заповед е визирано ясно с конкретен адрес до населеното място – **. В цитираното от ответника Решение №225/28.03.2014 г. по т.д.№948/2012 г. на ВКС, II т.о., е указано, че определянето на мястото на издаване и плащане е възможно тогава, когато реквизитите „място на плащане“ и/или „място на издаване“ са индивидуализирани чрез вписване на адрес, в т.ч. улица, сграда, апартамент и пр. на територията на съответното населено място, където може и трябва да бъде потърсено, предложено и осъществено плащането на обещаната със запис на заповед парична сума. В аспекта на изложеното, вписването на индивидуализирано с населено място и точен адрес място на плащане гарантира, че вземането може да бъде потърсено от кредитора, има безспорност за длъжника и за кредитора къде може и трябва да се изпълни задължението, съответно непълнотата при мястото на издаване не опорочава ефекта до степен на нищожност, за това възражението е неоснователно.

Всички останали възражения на ответника са релативни (относителни) и, доколкото ответникът не е страна по твърдяното каузално правоотношение – нито по това, за което твърди ищецът, нито по това, за което претендира ответната страна, са допустими само при доказана недобросъвестност и/или злоупотреба с право от страна на издателя – това са възраженията за недействителност на запис на заповед поради липса на съгласие и грешка, както и възраженията, че вземане по каузалното правоотношение не съществува, тъй като каузалното правоотношение прикрива договор за поръчка, или че вземането по каузалното правоотношение е погасено по давност или поради плащане.

Както се каза по-горе, недобросъвестност на приносителя е налице, когато в негово лице се установи знание относно релевантните факти, основаващи личните възражения на длъжника по каузалното правоотношение, обезпечено с менителничния ефект. Злоупотреба с право пък е налице, когато кредиторът цели двойно плащане – Решение №194/01.02.2018

г. на ВКС, II т.о., по т.д.№84/2017 г. С оглед въведените от ответника факти, основаващи лични възражения на длъжника, в тежест на ответната страна е да докаже пълно и главно, че ищецът като поемател по запис на заповед знае, че същият не е издаден, за да обезпечи изпълнението на длъжника по договор за заем, съответно, че сключеният договор за заем прикрива договор за поръчка, който е изпълнен и т.нар. „заемна сума“ не подлежи на връщане от длъжника, за който ответникът е гарантирал. Според съда, от събраните по делото доказателства не се установява подобно нещо. Не се установява договорите за заем, по които издателят на запис на заповед е встъпило в дълг лице, отговарящо солидарно със заемополучателя, да прикриват договор за поръчка. От показанията на разпитаните свидетели се установява по-скоро, че издателят на запис на заповед е действителният получател на заемната сума, т.е. установява се фигурата на подставено лице – заемът само фиктивно е предоставен на посочения в договорите заемополучател „АРДИ ГРУП“ООД, а заемните средства са предоставени от ищцовото дружество на учреденото на Маршаловите острови УЕЛПРО ХОЛДИНГ ЛИМИТИД, за да бъдат използвани за търговия със злато, която последното дружество със съдружници ответникът и св.С. да осъществява. Договор за поръчка е бил сключен (неформално) между УЕЛПРО ХОЛДИНГ ЛИМИТИД от една страна, като доверител, и „АРДИ ГРУП“ООД, от друга – като довереник, който да сключи договорите за продажба на злато с чуждестранния продавач за сметка на доверителя. Последният е използвал заемни средства, за да предостави същите на „АРДИ ГРУП“ООД, който да заплати съответните такси, необходими за поръчаните правни сделки. Налице са две отделни самостоятелни правоотношения, а не едно, което прикрива друго. Първото правоотношение е договор за заем между ищеца и дружеството на ответника и св.С. на Маршаловите острови, в каквато насока е и подписаното тристранно споразумение за встъпване за дълг и обстоятелството, че това дружество е издател на запис на заповед. Това дружество се е задължило да върне заемните средства в срок до 10.05.2019 г., като за обезпечаване изпълнението на задължението е издало процесният мениелничен ефект, съответно ответникът го е авалирал, за да гарантира, че заемът ще бъде върнат (каквато уговорка е съществувала със св.С. според неговите показания). Второто правоотношение е това по договор за поръчка, във връзка с който са използвани заемните средства, за да се закупи злато и търгува на стоковата борса от довереника „АРДИ ГРУП“ООД. Това правоотношение е отделно от първото и единствената му връзка с него е това, че средствата, предоставени от доверителя на довереника за изпълнение на поръчката, са получени в заем от ищеца. По изложените съображения съдът не намира за доказани възраженията на ответника за наличие на привидна сделка, задълженията по която са изпълнени. Независимо дали поръчката е била изпълнена или не (а в случая дори се установява, че реално същата не е била изпълнена от страна на довереника, който не е осигурил поръчаното злато), сумата за закупуване на златото е получена от доверителя в заем, предоставен от ищеца, и е подлежала на връщане в уговорения срок, който е изтекъл. От счетоводната експертиза се установява, че счетоводни данни за връщане на заемите няма, нито доказателства за това се представят от ответната страна. Установява се също така, че липсват осчетоводявания на договори за поръчка между ищеца и „АРДИ ГРУП“ООД във връзка с търговия със злато, за

каквито ответникът поддържа, че съществуват трайно между тези страни, следователно тези твърдения са недоказани. Доколкото не се доказва твърдяната симулация, няма как да се докаже и знание за същата в лицето на управителните органи на ищцовото дружество, поради което не е налице претендираната недобросъвестност на приносителя. На още по-голямо основание, не се доказва злоупотреба с право, тъй като не се установява заемната сума да е върната от действителния заемополучател на ищеца, че последният да търси двойно плащане по записа на заповед.

Неоснователно е възражението за погасяване на вземанията по договорите за заем по давност или чрез плащане. Приложима по отношение вземанията по каузалното правоотношение договор за заем е общата 5-годишна давност, която по първия договор изтича на 09.04.2023 г., а по втория – на 10.05.2024 г. Преди посочените крайни дати са подадени заявлението по чл.417 ГПК и исковата молба по реда на чл.422 ГПК, поради което погасителната давност не е настъпила и няма как кредиторът да знае за това обстоятелство и да е недобросъвестен. Никакви доказателства не са събрани в насока възражението за това, че записът на заповед е подписан при липса на съзнание и съгласие или поради грешка.

Съдът намира за неоснователно и възражението за неспазен срок по чл.147, ал.1 ЗЗД, тъй като този срок е неприложим по отношение менителничното поръчителство поради самостоятелния му характер, който беше обсъден по-горе (в този смисъл решение по т.д. №988/2009 г. на ВКС, решение по т.д.№136/2010 г. на ВКС и др.)

В обобщение ищецът доказва да е носител на менителнични права по валиден запис на заповед, изискуемостта на който е настъпила преди датата на заявлението по чл.417 ГПК, следователно исковете са основателни и доказани и следва да бъдат уважени изцяло.

При този изход на спора, в полза на ищеца се следват разноски на основание чл.78, ал.1 ГПК. Ищецът има право на държавна такса в общ размер 6 480 лв. (4 % от материалния интерес), заплатена в заповедното и в исковото производство, като е направил разноски и за адвокатско възнаграждение за заповедното производство в размер 2 960 лв., платени изцяло в брой на адвоката, и за исковото производство в размер 11 130 лв., платени изцяло по банкова сметка на същия адвокат, общо 20 570 лв., които следва да се присъдят в тежест на ответната страна.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че В. С. Г., ЕГН *****, от ** дължи на „СЪНИ ХОЛИДЕЙС“ЕООД, ЕИК 115843388, седалище и адрес на управление гр.Пловдив, ул.“Череша“ №2, представлявано от Г.И.И., сумата 162 000 лв. (сто шестдесет и две хиляди лева) по запис на заповед, издаден на 12.07.2021 г. в гр.Пловдив от УЕЛПРО ХОЛДИНГ Лимитид – дружество с ограничена отговорност, учредено съгласно законодателството на Маршаловите острови, платим на предявяване в **, предявен на 22.08.2022 г., авалиран от В. С. Г. на 12.07.2021 г., за което вземане е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д.

№12206/2022 г. на ПРС, II гр.с.

ОСЪЖДА В. С. Г., ЕГН *****, от ** да заплати на „СЪНИ ХОЛИДЕЙС“ЕООД, ЕИК 115843388, седалище и адрес на управление гр.Пловдив, ул.“Череша“ №2, представлявано от Г.И.И., **сумата 20 570 лв.** (двадесет хиляди петстотин и седемдесет лева) – държавна такса и адвокатско възнаграждение в производството по ч.гр.д. №12206/2022 г. на ПРС, II гр.с., и по т.д.№685/2022 г. по описа на ПОС, XVI състав.

Решението подлежи на обжалване пред АС Пловдив в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Пловдив: _____